

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.353 van 3 juli 2026
in de zaak A. 245.687/VII-43.004**

In zake : F.T.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Mariyam Safi
kantoor houdend te 2160 Wommelgem
Autolei 375
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ine De Cneudt
kantoor houdend te 3054 Vaalbeek (Oud-Heverlee)
Onze-Lieve-Vrouwstraat 6
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld 28 augustus 2025, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij van 1 juli 2025, waarbij wordt beslist verzoeker te beschouwen als ouder dan 18 jaar en dat verzoeker geen voogd zal krijgen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en een administratief dossier ingediend.

Verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

Overeenkomstig artikel 26, § 2, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State’, heeft de wnd. voorzitter van de VIIe kamer bij beschikking van 8 mei 2026 aan de partijen voorgesteld dat de zaak niet op een openbare terechtzitting wordt behandeld, tenzij één van de partijen hierom verzoekt.

Geen van de partijen heeft om een terechtzitting gevraagd.

Overeenkomstig bovenvermelde beschikking, werd het debat gesloten en werd de zaak in beraad genomen op 25 juni 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt België binnen en hij wordt op 26 mei 2025 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling aangemeld door de dienst Vreemdelingenzaken bij de dienst Voogdij. Hij heeft verklaard van Eritrese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 23 april 2009. De dienst Vreemdelingenzaken uit twijfel over verzoekers voorgehouden leeftijd.

In het Militair Hospitaal Koningin Astrid te Neder-over Heembeek ondergaat verzoeker op 5 juni 2025 een medisch onderzoek om na te gaan of hij al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. De arts besluit dat

ECLI:BE:RVSCE:2026:ARR.267.353 VII-43.004-2/15

verzoeker “op datum van 05-06-2025 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 19,7 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar een goede schatting is”.

Op 1 juli 2025 beslist de dienst Voogdij verzoeker te beschouwen als ouder dan 18 jaar en dat verzoeker geen voogd zal krijgen. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring

Exceptie

4. In de memorie van antwoord werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan voorwerp en belang. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing werd vervangen door een nieuwe beslissing van 11 september 2025, die volgens haar niet werd bestreden met een vernietigingsberoep.

Beoordeling

5. Op 7 oktober 2025 stelt verzoeker op ontvankelijke wijze een beroep in dat strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 11 september 2025 waarnaar de verwerende partij verwijst.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke

ECLI:BE:RVSCE:2026:ARR.267.353 VII-43.004-3/15

motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: wet van 29 juli 1991), en van artikel 28, § 1, van de wet van 16 juli 2004 'houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht' (hierna: WIPR). Hij licht dit als volgt toe:

“De bestreden beslissing stelt dat verzoeker meerderjarig is en verwijst naar het besluit van de medische test:

‘Op basis van het voorgaande kunnen we besluiten met een grote wetenschappelijke zekerheid dat [verzoeker] op datum van 05.06.2025 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 19,7 jaar met een standaarddeviatie van een 1,5 jaar een goede schatting is.’

De beslissing geeft geen ondergrens, en trekt een harde grens zonder enige motivering.

In casu is een grondige motivering des te belangrijker, aangezien er – zelfs zonder toepassing van een ondergrens of foutmarge – slechts een klein verschil van drie jaar, een redelijke marge, bestaat tussen de door verzoeker aangegeven werkelijke leeftijd en de leeftijd zoals vastgesteld in de bestreden beslissing.

Daarbij komt dat medische testen doorgaans een foutmarge van 2 à 3 jaar hanteren.

De verwerende partij dient zijn beslissing op gemotiveerde wijze te nemen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissing is gekomen zodat de betrokkene in staat is te weten of het wenselijk is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

In de akte moeten de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en deze moeten afdoende zijn, wat betekent dat de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn. Het eerste houdt in dat de redengeving duidelijk in verband moet staan met de bestreden beslissing, het tweede dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad van State, evenals meerdere rechtbanken van eerste aanleg (o.a. Luik, 16 juni 2023; Namen, 17 april 2024), hebben geoordeeld dat medische leeftijdstesten – zoals botanalyses en tandonderzoek – geen absolute of exacte wetenschap vormen. Zij kunnen geen uitsluitel geven over een precieze geboortedatum, en moeten dan ook secundair worden beschouwd, vooral wanneer zij botsen met officiële documenten.

Meer nog, de Raad van State heeft in zijn arrest van 7 juli 2016 gesteld dat de Dienst Voogdij niet bevoegd is om een geboortedatum vast te stellen op basis van een medische test, maar enkel om te oordelen of de betrokkene al dan niet minderjarig is.

In de onderhavige zaak werd die grens overschreden. De Dienst Voogdij verwerpt impliciet de geboortedatum van verzoeker (23.04.2009) en vervangt die door een geschatte minimumleeftijd van 19,7 jaar, zonder wettelijke basis en zonder enige motivering die het verwerpen van officiële

documenten rechtvaardigt.

Schending van de motiveringsplicht (Wet van 29 juli 1991)

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten elke overheidsinstantie om haar beslissingen te motiveren op een wijze die:

- Duidelijk maakt op welke gronden de beslissing rust;
- Draagkrachtig is, in die zin dat de motieven de beslissing kunnen schragen;
- En pertinent, dus rechtstreeks in verband staan met de inhoud en gevolgen van de beslissing.

In casu motiveert de Dienst Voogdij beslist dat verzoeker meerderjarig is. *In casu* gaat het om een leeftijdsverschil van maar 3.2 jaar. De bestreden beslissing houdt met deze kleine verschil geen rekening, en concludeert dat verzoeker 19.7 jaar is. De medische testen hebben doorgaans een foutmarge van 2.5 tot 3.5 jaar.

Hierdoor is de motivering onvolledig, ondeugdelijk en in strijd met de wettelijke vereisten, wat op zich reeds volstaat om de beslissing nietig te laten verklaren.

Internationale en Europese normen

Zoals hierboven besproken, heeft het EHRM op 6 maart 2025 in de zaak *F.B. t. België* geoordeeld dat de medische leeftijdstest geen eerste, maar laatste redmiddel mag zijn. De procedure moet gepaard gaan met adequate procedurele waarborgen, waaronder de mogelijkheid om met minder ingrijpende bewijsmiddelen de leeftijd aan te tonen.

Aan verzoeker werd de tijd niet gegeven om documenten over te laten brengen om zijn leeftijd en identiteit te bewijzen. Thans blijkt uit zijn doopcertificaat dat hij effectief geboren is op 23 april [2009]. Dit stemt overeen met de verklaringen die hij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Conclusie: reikwijdte medische leeftijdstesten is beperkt

De bovenstaande uitspraken benadrukken dat medische leeftijdstesten niet blindelings mogen worden gevolgd, zeker wanneer ze in conflict komen met identiteitsdocumenten. Hoewel medische testen een nuttig hulpmiddel kunnen zijn bij het vaststellen van leeftijd, hebben ze beperkingen en mogen ze niet zonder meer de bewijskracht van buitenlandse documenten ondermijnen.

Er is bijgevolg zeker sprake van een gebrekkige motivering van de bestreden beslissing, minstens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien de resultaten niet in detail kunnen worden nagekeken en de beslissing geen inzicht biedt in de wijze waarop de verschillende zijn gewogen en beoordeeld.

Bovendien dient de beslissing ook te motiveren in welke mate de resultaten van het desbetreffend onderzoek kunnen worden aanvaard, rekening houdende met hun beperkte betrouwbaarheid — in het bijzonder bij jongeren in de leeftijdscategorie van 16 tot 18 jaar — en de wetenschappelijk vastgestelde marges van afwijking, zeker voor wat betreft de verschillende resultaten bij personen met een andere etnische, geografische of genetische afkomst.

De motivering van de bestreden beslissing schiet hierin tekort, nu zij nalaat om deze belangrijke nuanceringen te bespreken, geen concrete foutenmarges

vermeldt, en evenmin uiteenzet waarom in dit specifieke geval aan het medisch verslag doorslaggevende bewijskracht wordt toegekend.

Volgens een van de testen wordt verzoeker geschat 9 jaar te zijn. Alsnog wordt er besloten dat hij een leeftijd heeft van 19.7 jaar. De dienst Voogdij moet steeds de jongste leeftijd in acht nemen. Wat *in casu* niet gebeurd is.

Het arrest van Uw Raad van 10 oktober 2024 benadrukt het belang van zorgvuldig en goed gemotiveerde beslissingen bij het gebruik van medische leeftijdstesten.

Hierdoor is de motivering onvoldoende, niet pertinent en niet draagkrachtig in de zin van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De omstandigheid dat de resultaten van het medisch leeftijdsonderzoek niet samen met de bestreden beslissing werden betekend, zodat verzoekende partij onmogelijk kan nagaan op welke concrete elementen en motieven de beslissing daadwerkelijk is gebaseerd, maakt op zich reeds een schending uit van de formele motiveringsplicht. Deze handelwijze verhindert verzoeker bovendien om op een geïnformeerde en doeltreffende wijze verweer te voeren tegen de inhoud, de methodologie en de betrouwbaarheid van het medisch onderzoek. Hierdoor worden zowel het recht van verdediging als het beginsel van behoorlijk bestuur ernstig ondermijnd.

Er is bijgevolg zeker sprake van een gebrekkige motivering van de bestreden beslissing, minstens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien de resultaten niet in detail kunnen worden nagekeken en de beslissing geen inzicht biedt in de wijze waarop de verschillende elementen zijn gewogen en beoordeeld, noch in welke mate en op welke juridische basis de medische gegevens de overhand kregen.

Het resultaat van het medisch leeftijdsonderzoek heeft een subsidiair karakter. Wanneer de niet-begeleide minderjarige vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument uit zijn land van herkomst dan moet dat document in beginsel als primair bewijsmiddel worden beschouwd bij de vaststelling van zijn identiteit en geboortedatum.

Medische leeftijdstesten mogen in dat geval slechts een aanvullende of ondersteunende rol spelen, en enkel wanneer er gegronde twijfel bestaat over de geloofwaardigheid of echtheid van de documenten. In afwezigheid van dergelijke twijfel en bij gebrek aan concrete aanwijzingen van vervalsing of tegenstrijdigheid, kan het resultaat van een medische test niet op zichzelf volstaan om een origineel document terzijde te schuiven.

In het licht van bovenstaande argumenten zijn de redenen die worden aangegeven noch voldoende noch afdoende gemotiveerd zodat men kan besluiten dat de beslissing de motiveringsplicht heeft geschonden.”

Beoordeling

7. Waar verzoeker in het opschrift van het eerste middel een schending aanvoert van artikel 28, § 1 van het WIPR, zet hij niet uiteen op welke wijze die bepaling zou zijn geschonden met de bestreden beslissing.

Het eerste middel is in die mate niet ontvankelijk.

8. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Wat het medisch onderzoek betreft, is de bestreden beslissing formeel afdoende gemotiveerd wanneer het resultaat van dat onderzoek in de beslissing wordt vermeld. Te dezen vermeldt de bestreden beslissing dat de dienst Vreemdelingenzaken twijfel heeft geuit over verzoekers voorgehouden leeftijd, dat verzoekers fysieke verschijning niet overeenkomt met die van een minderjarige, dat verzoeker geen documenten kan voorleggen die zijn leeftijd kunnen bewijzen en er geen elementen zijn die de twijfel over verzoekers leeftijd kunnen wegnemen, dat verzoeker schriftelijk akkoord ging om een medisch onderzoek te ondergaan en geeft ze de conclusie van het leeftijdsonderzoek weer, waaruit blijkt dat verzoeker meer dan 18 jaar oud is. Het is niet vereist dat de bestreden beslissing aangeeft welke medische onderzoeken werden uitgevoerd of “in welke mate de resultaten van het desbetreffend onderzoek kunnen worden aanvaard, rekening houdende met hun beperkte betrouwbaarheid”. Evenmin is het vereist dat het verslag van het medisch onderzoek aan verzoeker werd meegedeeld alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Bovendien maakt het verslag van het medisch onderzoek deel uit van het administratief dossier en vermeldt de bestreden

beslissing uitdrukkelijk de mogelijkheid om dat verslag te raadplegen. Verzoeker voert niet aan en toont *a fortiori* niet aan dat hij er geen kennis van kon nemen.

Verzoeker heeft overduidelijk kennis van de resultaten van de drie uitgevoerde onderzoeken, te weten het orthopantomogram, het onderzoek van de sleutelbeenderen en de handpolsradiografie die in het medisch verslag van 5 juni 2025 zijn opgenomen, vermits hij in het tweede middel ingaat op de beoordeling ervan. In die omstandigheden heeft verzoeker geen belang bij het opwerpen van een schending van de formelemotiveringsplicht, minstens blijkt de doelstelling van die plicht te zijn bereikt.

Verzoeker kan overigens niet dienstig verwijzen naar zijn doopcertificaat dat hij blijkens het administratief dossier op 23 augustus 2025 elektronisch en op 8 september 2025 in origineel heeft overgemaakt bij de dienst Voogdij om een schending van de formelemotiveringsplicht aan te tonen. Verzoeker erkent immers dat hij het betreffende document niet tijdig, dit is voor het nemen van de bestreden beslissing, overlegde aan de dienst Voogdij. Daargelaten de bewijswaarde van verzoekers doopcertificaat, kan alleen al om die reden met dit stuk geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is niet ontvankelijk, minstens ongegrond wat de voorgehouden schending van de formelemotiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft.

9. Op 26 mei 2025 had verzoeker een gesprek met een ambtenaar van de dienst Voogdij. Het administratief dossier bevat een document getiteld “[r]apport entretien de détermination de l’âge d’un MENA” waaruit blijkt dat aan verzoeker enkele vragen werden gesteld. Zo werd hem onder meer gevraagd of hij over documenten beschikt in zijn land van herkomst en of hij documenten zou kunnen bekomen. Hierop antwoordde verzoeker ontkennend. Voor zover verzoeker middels verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 6 maart 2025 in de zaak 47836/21 *F.B. tegen* ECLI:BE:RVSCE:2026:ARR.267.353 VII-43.004-8/15

België een schending opwerpt van “[i]nternationale en Europese normen”, omdat het medisch onderzoek een laatste redmiddel moet zijn, blijkt de dienst Voogdij aldus te hebben onderzocht of de twijfel omtrent verzoekers leeftijd kon worden weggenomen met minder ingrijpende middelen dan een medisch onderzoek. De dienst Voogdij achtte een medisch onderzoek te dezen noodzakelijk omdat verzoeker geen identiteitsdocumenten kon voorleggen en er geen andere elementen aanwezig waren om de twijfel over verzoekers voorgehouden leeftijd weg te nemen. Aangezien verzoeker zelf heeft verklaard niet over enig document te beschikken, kan hij niet gevolgd worden waar hij de dienst Voogdij verwijt hem geen tijd te hebben gegeven om documenten over te laten brengen die zijn leeftijd en identiteit kunnen bewijzen.

10. Ten slotte wijst de Raad van State op het karakter van de bestreden beslissing, niet als leeftijdsbepaling maar slechts als leeftijdsschatting om na te gaan of verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor de bescherming die is voorzien voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Anders dan hoe verzoeker het ziet, stelt de dienst Voogdij met de bestreden beslissing geen nieuwe geboortedatum vast voor verzoeker.

11. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht dit toe als volgt:

“Verzoekende partij benadrukt andermaal dat de resultaten van de onderzoeken niet in detail en samen met de bestreden beslissing werden betekend aan verzoekende partij.

Het administratief dossier werd pas later overgemaakt aan verzoeker.

Verzoekende partij bekritiseert de gehanteerde methode.

Hoewel de Dienst Voogdij in haar beslissing verwijst naar het medische verslag waarin wordt vermeld dat de leeftijd van verzoeker met ‘redelijke

wetenschappelijke zekerheid' wordt geschat op 19,7 jaar, en daarbij de radiografie van het sleutelbeen aanhaalt als relevant element, is die verwijzing op zichzelf niet voldoende om te spreken van een degelijk gemotiveerde en zorgvuldige beslissing.

De beslissing citeert enkel het besluit van het medische onderzoek, zonder deze te motiveren.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat het medisch onderzoek aangevuld zou zijn met gesprekken met verzoeker zelf, advies van de maatschappelijk werkers of advies van de (voorlopige) voogd.

De bestreden beslissing vermeldt niet welke gegevens effectief zijn opgenomen in de evaluatie, noch hoe zij zijn afgewogen ten opzichte van andere meetresultaten (bv. pols, hand, gebit).

De eerste test, namelijk de radiografie van de hand en pols, geeft geen foutmarge en stelt met grote zekerheid dat verzoeker minstens 19 jaar oud is. De radiografie van het sleutelbeen schat dat verzoeker een gemiddelde leeftijd heeft van rond de 20 jaar, met een standaarddeviatie van ongeveer 2 jaar. Dit betekent niet dat verzoeker exact 20 jaar oud is met een foutenmarge van ± 2 jaar. Een gemiddelde leeftijd 'rond de 20 jaar' kan bijvoorbeeld 19 jaar betekenen, en met een foutenmarge van 2 jaar komt men dan uit op een mogelijke leeftijd van 17 jaar.

Het orthopantomogram concludeert dat verzoeker een leeftijd heeft van 19,71 jaar, met een standaarddeviatie van 1,49 jaar.

Gelet op het doopcertificaat, waaruit blijkt dat verzoeker geboren is op 23 april 2009, had het besluit van dit onderzoek gunstiger kunnen uitvallen, en had men kunnen concluderen dat verzoeker effectief minderjarig is. Verwerende partij had op basis van deze elementen een gunstiger besluit kunnen nemen, rekening houdend met een foutenmarge van 2,5 jaar, en aldus kunnen bevestigen dat verzoeker ongeveer 16,5 jaar oud is.

Ten tweede blijft de kritiek overeind dat deze methode — hoe benoemd ook — niet ontworpen is om een exacte geboortedatum te bepalen, en dat de wetenschappelijke basis ervan onderhevig is aan culturele, etnische en sociale verschillen, waaraan in de motivering geen enkel aandacht wordt besteed. Er wordt geen rekening gehouden met de specifieke context van verzoeker, noch met het feit dat hij afkomstig is uit Eritrea — een regio met totaal andere sociaaleconomische omstandigheden dan de westerse referentiepopulaties waarop deze methodes doorgaans zijn gebaseerd.

De bestreden beslissing trekt dus een harde grens op basis van een schatting, zonder nuance, zonder motivering waarom deze grens absolute waarde zou hebben.

Omtrent het inzetten van deze methodes om de leeftijd van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen vast te stellen, bestaat er nogal wat verzet in de medische wereld zelf. De aangevoerde bezwaren zijn zowel medisch-wetenschappelijk als medisch-ethisch van aard.

Een eerste bezwaar, van wetenschappelijk-methodologische aard, luidt dat de medische leeftijdsonderzoeken, *an sich* niet ontwikkeld werden met de bedoeling om de reële leeftijd van een bepaald persoon zo precies mogelijk te kunnen vaststellen.

Een tweede wetenschappelijk bezwaar houdt verband met het risico van een te grote foutenmarge. Nogal wat van de leeftijdsonderzoeken zijn geschraagd

op onderzoeksgegevens vaak tientallen jaren geleden. Sindsdien verloopt de lichaamsontwikkeling van jongeren in het algemeen echter in een verhoogd tempo. Specifiek naar niet-begeleide minderjarige vreemdelingen toe stelt zich bovendien het probleem dat de ontwikkeling van de botstructuur mede afhangt van factoren die verband houden met de levenswijze, de voedingsgewoonten en vooral de etnische afkomst. Hetzelfde geldt voor de ontwikkeling van het gebit. Aangezien omzeggens alle medische leeftijdsonderzoeken (op basis van fysieke lichaamskenmerken) stoelen op onderzoeksgegevens omtrent de lichaamsontwikkeling van blanke Amerikaanse of Engelse jongeren uit de middenklasse en de biologische ontwikkeling van met name negroïde jongeren gemiddeld een sneller verloop kent, is het risico reëel dat men de leeftijd op basis van de thans gehanteerde onderzoeksgegevens onnauwkeurig vaststelt. Bijkomend zouden de (fysieke) leeftijdsonderzoeken in onvoldoende mate rekening houden met groeistoringen op grond van ondervoeding, of ziekte, of nog met het verrichten van zware (fysieke) arbeid en de invloed daarvan op de lichaamsontwikkeling.

Er is ook een gelijkaardig bezwaar: de onderzoeksmethode houdt onvoldoende rekening met de specifieke achtergrond van niet-begeleide buitenlandse minderjarigen, wordt ook geuit ten overstaan van het zogenaamd sociaalpedagogische leeftijdsonderzoek. Dergelijk onderzoek vereist allereerst en in nog sterkere mate dan bij lichamelijke leeftijdstesten, een kwaliteitsvolle communicatie tussen de onderzoeker en de betrokken minderjarige, hetgeen bij niet-begeleide buitenlandse minderjarige er helaas niet is.

De leidraad inzake leeftijdsonderzoek bij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen benadrukt dat medische onderzoeken, zoals radiografieën van het sleutelbeen, gebit of hand, slechts een hulpmiddel mogen zijn en nooit als enige of doorslaggevende grondslag mogen dienen voor een leeftijdsbeslissing, zeker niet wanneer er authentieke identiteitsdocumenten voorhanden zijn waarvan de echtheid niet in twijfel wordt getrokken. De leidraad stelt bovendien dat deze testen wetenschappelijk omstreden zijn, foutenmarges vertonen en onvoldoende rekening houden met factoren zoals etnische achtergrond, socio-economische situatie, en fysieke of medische voorgeschiedenis.

De Orde der Artsen heeft kritiek geuit op de betrouwbaarheid van medische leeftijdsbepalingen bij NBMV. In hun adviezen benadrukken ze de noodzaak van een zorgvuldige en multidisciplinaire benadering, waarbij rekening wordt gehouden met de individuele omstandigheden van de betrokkene.

Dus in hoeverre zijn de leeftijdsonderzoeken betrouwbaar als er van de medische wereld zelf zoveel bezwaar en kritiek op is.”

Beoordeling

13. In de mate dat verzoeker herhaalt dat de bestreden beslissing de resultaten van het medisch onderzoek niet in detail vermeldt, wordt verwezen

naar de beoordeling van het eerste middel *supra*, waaruit blijkt dat de formelemotiveringsplicht niet vereist dat de bestreden beslissing aangeeft welke medische onderzoeken werden uitgevoerd en dat verzoeker wel degelijk kennis heeft genomen van het medisch verslag van 5 juni 2025.

14. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

Naar luid van artikel 7, § 1, Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet (I) van 24 december 2002 laat de dienst Voogdij, indien hij twijfel koestert omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon al dan niet jonger is dan 18 jaar. Artikel 7, § 2, van die wet bepaalt dat, indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de betrokkene jonger is dan 18 jaar en mits voldaan is aan enkele voorwaarden, een voogd wordt aangewezen. Indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de persoon in kwestie de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, dan vervalt de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege. Nu de wet zelf het medisch onderzoek als bewijsmiddel heeft ingesteld wanneer twijfel over de leeftijd van de betrokkene bestaat, blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uit het feit dat de dienst Voogdij de bestreden beslissing heeft genomen op grond van dergelijk leeftijdsonderzoek.

Verzoeker weidt uit over de voorgehouden onnauwkeurigheid van medische onderzoeken voor leeftijdsbepaling, doch beperkt zich tot algemene kritiek. Hij onderbouwt niet concreet dat het te dezen uitgevoerde medisch onderzoek op ondeskundige wijze is verlopen en dat het resultaat van de leeftijdsanalyse onbetrouwbaar of niet correct is. Zo blijkt dat de arts eventuele

ECLI:BE:RVSCE:2026:ARR.267.353 VII-43.004-12/15

afwijkingen ten gevolge van genetische, etnische of andere factoren heeft opgevangen door, waar nodig, een standaarddeviatie te hanteren. De wetgever heeft met de medische leeftijdstest overigens niet de bedoeling gehad de exacte leeftijd van de betrokkene te laten achterhalen doch enkel uitsluitsel te krijgen of de betrokkene al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt.

Meer concreet blijkt dat de arts zich steunt op een meervoudig onderzoek, waarvan elk deelonderzoek individueel wordt geïnterpreteerd en waarna een algemene conclusie wordt getrokken met de eigenlijke leeftijdsschatting. Bij het bepalen in de bestreden beslissing of verzoeker al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, is de eindconclusie van de arts op basis van die deelonderzoeken relevant en niet het resultaat van een afzonderlijk deelonderzoek. Verzoeker stelt dat de conclusie die de arts vermeldt bij de radiografie van de sleutelbeenderen “dat verzoeker een gemiddelde leeftijd heeft van rond de 20 jaar, met een standaarddeviatie van ongeveer 2 jaar [...] [niet] betekent dat verzoeker exact 20 jaar is met een foutenmarge van ± 2 jaar”, maar evengoed bijvoorbeeld 19 jaar zou kunnen zijn. Daarmee geeft verzoeker zijn eigen interpretatie aan de conclusie van een deelonderzoek, doch de eindconclusie van het medisch onderzoek, en derhalve niet de conclusie van ieder deelonderzoek afzonderlijk, is bepalend voor de in artikel 7, § 3, van de Voogdijwet bedoelde “jongste leeftijd”. Indien de arts voor zijn eindconclusie een deviatiefactor vermeldt, wordt de ondergrens daarvan in aanmerking genomen voor het bepalen van de leeftijd. Concreet wordt in het medisch verslag van 5 juni 2025 wat de handpolsradiografie betreft toegelicht dat “[e]r [...] een volledige fusie is van de distale diaphyse en epiphyse van de radius, wat overeenkomt met een volwassen skelettale leeftijd. Op basis van de handpolsradiografie kan de skelettale leeftijd geschat worden met een grote zekerheid op tenminste 19 jaar”. Verder vermeldt het medisch verslag aangaande de radiografie van het sleutelbeen dat “het mediale epiphysaire kraakbeen van beide sleutelbeenderen gedeeltelijk verbeend is met visualisatie van de groeikraakbeenschijf, wat volgens Schmeling overeenkomt met stadium type 3. Volgens dit onderzoek stemt stadium 3 overeen met een gemiddelde leeftijd van rond de 20 jaar met een standaarddeviatie van ongeveer 2 jaar”. Ten slotte stelt de arts op basis van het orthopantomogram vast dat de vier

ECLI:BE:RVSCE:2026:ARR.267.353 VII-43.004-13/15

wijsheidstanden bij verzoeker aanwezig zijn en deze zich alle vier in ontwikkelingsstadium 9 bevinden, wat volgens de in het onderzoek gebruikte techniek een leeftijd van 19,71 jaar met een standaarddeviatie van 1,49 jaar oplevert. Dat er verschillen bestaan tussen de resultaten van de deelonderzoeken, doet geen afbreuk aan het feit dat daaruit een eindconclusie kan worden afgeleid. Te dezen is de eindconclusie dat verzoeker “op 05-06-2025 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 19,7 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar een goede schatting is”.

Met zijn algemene kritiek doet verzoeker wel blijken van een eigen standpunt of visie omtrent de opportuniteit van de keuze van de triplettest als wijze waarop het wettelijk vereiste medisch onderzoek gebeurt, maar hij doet evenwel niet blijken dat de *in concreto* gehanteerde onderzoeksmethode niet objectief is of niet is gericht op het op wetenschappelijk verantwoorde wijze verkrijgen van de relevante en juiste gegevens nodig voor het bepalen van de vraag of verzoeker al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. Verzoeker ontkracht aldus niet dat het medisch onderzoek met de vereiste deskundigheid is gebeurd noch dat de arts bij de beoordeling van de objectieve gegevens die hem voorlagen, rekening heeft gehouden met alle gegevens die in de huidige stand van de wetenschap gemeenzaam worden aanvaard. Verzoeker bekritiseert overigens niet in het minst de eindconclusie die de arts trekt uit de concrete testresultaten.

Voor zover verzoeker de overheid verwijt niet zorgvuldig te hebben gehandeld doordat geen rekening werd gehouden met zijn doopcertificaat, is reeds uit de beoordeling van het eerste middel *supra* gebleken dat verzoeker dit document pas nadat de bestreden beslissing werd genomen, overmaakte aan de dienst Voogdij.

15. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 154 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op drie juli tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Frédéric Vanneste,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Bryan Geerts

Frédéric Vanneste